

Kız ve Küçük Kedi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Kedi

Aysel Banu YAVUZAL

Mia, sıcak açık kahverengi tenli ve bir kulağının arkasına sıkıştırılmış dalgalı koyu kahverengi saçlı küçük bir kızdı. Hayvanları dünyadaki her şeyden çok severdi. Bir gün annesiyle birlikte hayvan barınağına gitti. Orada, sessiz bir köşede, tüylü turuncu kürklü ve soluk yeşil gözlü yaşlı bir kedi oturuyordu. Mavi tasmaında, kedi kıpırdadıkça hafifçe çınlayan küçük gümüş bir zil vardı.

Barınaktaki kadın, Mia'ya kedinin on iki yaşında ve çok utangaç olduğunu söyledi. Adı Bisküvi'ydi ve uzun zamandır bir yuva bekliyordu. Mia dizlerinin üstüne çöktü ve yumuşak bir sesle konuştu. 'Merhaba, Bisküvi,' diye fısıldadı. Küçük kedi soluk yeşil gözlerini kırpıstırdı ve minicik bir miyavladı. Mia'nın kalbi eridi. O anda Bisküvi'nin ona ait olması gerektiğini anladı.

Mia ve annesi kâğıtları doldurdu ve kısa süre sonra Bisküvi sıcacık bir taşıma çantasında evin yolunu tuttu. Mia yol boyunca onunla konuştu. 'Yeni evini çok seveceksin,' dedi. 'Sana dinlenmen için özel bir yer hazırlayacağım.' Bisküvi'nin kıvrık kulağı seğirdi ve yavaşça sallanan kuyruğu beyaz patilerinin etrafına dolandı. Biraz tedirgin ama aynı zamanda meraklı görünüyordu.

Evde Mia, Bisküvi'ye her yeri gezdirdi. Onun yatağı için güneş alan bir köşe seçmişti bile. Yumuşak battaniyeleri üst üste yığdı ve düzeltti. 'Burası senin sıcacık yuvan,' dedi. Bisküvi battaniyelerin üstüne çıktı ve beyaz patileriyle onları bastıra bastıra yoğurdu. Sonra tüylü turuncu bir top gibi kıvrılıp yattı. Mavi tasmasının zili minik, mutlu bir çınlama çıkardı.

Mia her gün okuldan sonra Bisküvi'yle nazik oyunlar oynardı. Bir çubuğa yumuşak bir ip bağlar ve onu yavaşça sallardı. Bisküvi soluk yeşil gözleriyle izler ve tembel bir pençe atardı. 'Yakaladın!' diye sevinirdi Mia. Bisküvi yüksek sesle mırıldanırdı, göğsünde derin bir uğultuyla. Biraz oynarlar, sonra birlikte halının üstünde dinlenirlerdi.

Mia, yaşlı kedilerin özel bakıma ihtiyacı olduğunu öğrendi. Bisküvi'ye çiğnemesi kolay lezzetli yiyecekler verdi. Tüylü turuncu kürkünü yumuşak bir fırçayla taradı. Bisküvi fırçaya doğru sokuldu ve gözlerini kapadı. 'Bunu seviyorsun, değil mi?' dedi Mia. Kuyruğu yavaşça sallandı ve gümüş zili sessiz bir şarkı çınlattı.

Bisküvi evin içinde Mia'nın peşinden gitmeyi severdi. Mia ödevini yaparken masaya oturur ve izlerdi. Kitap okurken kucağına kıvrılırdı. 'Sen benim küçük gölgemsin,' diye gülerdi Mia. Bisküvi'nin solmuş gri burnu seğirdi ve mırıldandı. Yeni evinde kendini güvende ve sevilmiş hissediyordu.

Bir öğleden sonra Mia, Bisküvi'nin üzgün görüldüğünü fark etti. Pencerenin yanına oturmuş, dışarıyı seyrediyordu. 'Ne oldu?' diye sordu Mia. Yanına oturdu ve sırtını okşadı. Bisküvi yumuşakça miyavladı. Mia bir an düşündü. 'Belki barınaktaki eski arkadaşlarını özölüyorsun,' dedi. 'Ama artık ben varım. Biz en iyi arkadaşız.'

Mia, Bisküvi'nin evini daha da sıcacık yapmaya karar verdi. İki sandalyenin üstüne bir battaniye örtüp küçük bir çadır yaptı. İçine yumuşak bir minder ve eski oyuncak ayılarından birini koydu. 'Burası senin saklanma yerin,' dedi ona. Bisküvi içeri sürünerek girdi ve ayıyı kokladı. Sonra ayının yanına kıvrıldı. Soluk yeşil gözleri dışarı baktı, mutlu ve sakin.

Mia ayrıca Bisküvi için yavaş bir oyun icat etti. Yumuşak bir topu nazikçe yerde yuvarladı. Bisküvi topun yuvarlanışını izledi, sonra oyunbaz bir sıçrayışla üstüne atladı. 'İyi yakaladın!' diye alkışladı Mia. Bu oyunu her gün oynadılar. Bisküvi hareket ettikçe yuvarlak göbeği sallanıyordu. Mavi tasmaşının zili minik bir tezahürat gibi çınılıyordu. Mia onu oyunbaz ve mutlu görmeyi çok seviyordu.

Bir sabah Bisküvi yemek yemek istemedi. Battaniye yuvasında yatıyor ve neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Mia endişelendi. Yanına oturdu ve kıvrık kulağını nazikçe okşadı. 'İyi misin, Bisküvi?' diye fısıldadı. Bisküvi yavaşça gözlerini kırptı ve zayıf bir mırıltı çıkardı. Mia ona yardım etmesi gerektiğini anladı. Veterineri aradı; veteriner, Bisküvi'nin sadece biraz daha sıcaklığa ve dinlenmeye ihtiyacı olabileceğini söyledi.

Mia sıcak bir pirinç çorabı hazırladı ve Bisküvi'nin battaniyesinin altına yerleştirdi. Bütün gün onun yanında kaldı, yumuşak sesle konuştu ve tüylü kürkünü okşadı. 'Çok cesursun,' dedi. 'Ben sana bakacağım.' Bisküvi pembe burnunu Mia'nın eline bastırdı. Akşama doğru başını kaldırdı ve biraz yemek yedi. Mia'nın kalbi rahatlamayla ve sevgiyle doldu.

Ertesi gün Bisküvi eski hâline dönmüştü. Mia'nın peşinden mutfağa gitti ve kahvaltı için miyavladı. 'Beni korkuttun, küçük kedi,' dedi Mia ve onu nazıkçe kucakladı. Bisküvi yüksek sesle mırıldandı ve bacaklarına sürtündü. Gümüş zili sevinçle çınladı. Mia, sabrın ve özenin bir arkadaşın daha iyi hissetmesine yardımcı olabileceğini öğrendi.

Mia ve Bisküvi birlikte nice mutlu günler geçirdi. Güneşli pencerede oturup kuşları izlediler. Bahçede yavaş yürüyüşler yaptılar; Bisküvi her çiçeği kokladı. Mia ona gününün hikâyelerini anlattı. Bisküvi soluk yeşil gözleriyle dinledi ve bazen her kelimeyi anlıyormuş gibi küçük bir miyavladı.

Mia'nın arkadaşları, neden yavru bir kedi yerine yaşlı bir kedi sahiplendiğini sordular. Mia gülümsedi ve 'Yaşlı hayvanlar da sevgiye ihtiyaç duyar,' dedi. Bisküvi'nin ne kadar sakın ve nazık olduğunu, onu fırçaladığında nasıl mırıldandığını anlattı. Arkadaşları ziyarete geldiler ve Bisküvi'nin ne kadar mutlu olduğunu gördüler. Mia'nın ona harika bir yuva verdiği konusunda hemfikir oldular.

Artık Mia ve Bisküvi en iyi arkadaşlar. Her gece Bisküvi Mia'nın yatağına kıvrılır; mavi tasmaşının zili uykuda sessizdir. Mia fısıldar: 'İyi geceler, küçük kedi.' Ve Bisküvi yumuşak, uğultulu bir mırıltı çıkarır. İkisi de bilir ki iyilik, sabır ve sevgiyle her kedi bir aile bulabilir. Ve Mia'nın kalbi sevgiyle doludur.